

De Tweede Wet van Walton

Door Christian Deterink

Het was donker en stil in het park. Een kille wind joeg door de bomen, die het blad liet ritselen en die Donald Tetlock dieper deed wegduiken in zijn wollen overjas. Hij zat geknield achter een vuilnisbak en had een kleine verrekijker in zijn handen. Hiermee keek hij voor de zoveelste keer naar de door een eenzame lantaarnpaal verlichte speelplaats, ongeveer 50 meter verderop. Maar nog steeds was er weinig activiteit te bespeuren. Alles was bewegingloos, op enkele rond dwarrelende kranten, waar de wind vat op had gekregen, na. Donald liet de verrekijker zakken en blies in zijn handen in een poging het iets warmer te krijgen. Hij trok zijn hoed dieper over zijn hoofd en trok de kraag van zijn jas nog verder op. Hij merkte dat er verderop iets bewoog, maar toen hij beter keek, zag hij de silhouetten van twee wandelende mensen die zich dicht tegen elkaar aan drukten. Een verliefd stelletje, bedacht hij, zelfs op deze onzure tijdstippen kwam je ze hier nog tegen. Maar goed, Hyde Park was dan ook niet voor niets het meest geliefde park van Londen. Donald keek de twee na tot ze verdwenen achter de bomen, tot hij opeens beweging opmerkte op het speelplaatsje. Daar stond opeens, als vanuit het niets, een eenzame gestalte, gekleed in een lange wollen jas en getooid met een donkere hoed. Maar belangrijker was dat de man een leren koffertje in zijn rechterhand hield.

“Eindelijk”, siste hij tussen zijn tanden terwijl hij de verrekijker aan zijn ogen zette. Hij zoomde in op de verschijning en herkende hem meteen. Het onberispelijke pak met de glimmende lakschoenen, de gedistingeerde leren handschoenen, maar vooral zijn vooringenomen bakkes, het was hem echt: Francis Ungar. Zijn gewaardeerde opponent. Zijn eigen Moriarty, of nog beter, zijn eigen Ernst Stavro Blofeld.

Donald keek toe hoe Ungar bleef staan en om zich heen keek. Hij was klaarblijkelijk op zoek naar iets en Donald wist precies wat. Hij vroeg zich alleen af hoe lang het zou duren voor Ungar het zou opmerken. Het duurde nog enkele momenten, voor hij Ungar richting de bankjes zag lopen die aan de rand van de speelplaats stonden. Deze waren danwel van massief beton maar zouden niet lang meer het roerloze lijf dat daarachter lag aan de ogen van van Ungar ontnemen. Donald wist dat hij in actie moest komen.

Hij stond op, stopte de verrekijker in zijn jaszak en haalde er iets anders uit, een Walther PPK. Hij wist dat ook James Bond het altijd in zijn films gebruikte en dat had hem altijd ergens geërgerd. Het vorige jaar nog was 'Thunderball' uitgekomen en deze film bewees dat James Bond steeds potsierlijker werd. Een plot om de aarde op te blazen met kernbommen, wat een onzin! Het ergste was nog dat mensen echt dachten dat het spionnenbestaan zo was,

maar hij wist wel beter. James Bond was in alles overduidelijk fictie en liet niets zien van de realiteit. En daarom ergerde het hem zo dat James Bond altijd een Walther PKK gebruikte, want dit was een detail dat wel echt klopte. Want echte spionnen, zoals hij, gebruikten dit wapen ook!

Donald schudde de ergernis van zich af en liep het pad op richting de speelplaats. Tot zijn tevredenheid zag hij dat hij Ungar ongezien van achteren naderde. Die leunde zojuist over een bankje en bekeek het roerloze lichaam van de man die daar lag. Natuurlijk wist Donald precies wie het was. Tolson, een contactpersoon van de contraspionagedienst van de Fransen. Hij had hier vanavond op deze speelplaats een rendez-vous moeten hebben met Ungar, om een heel belangrijk voorwerp van hem aan te nemen. Helaas ging dat niet meer door, want Donald had hem een half uur geleden bewusteloos geslagen.

Donald was Ungar tot tien meter genaderd, voordat die eindelijk blijkbaar iets hoorde en zich gealarmeerd omdraaide. Hij keek met een verbaasde blik in de loop van het pistool dat Donald had geheven.

“W-wat is dit?”, vroeg hij geschokt.

“Dit pistool in mijn hand?”, vroeg Donald, die genoot van de verwarring van zijn opponent, “Een Walter PKK, beste jongen. Je moet toch echt soms eens een film kijken.”

Ungar keek weer een ogenblik naar achteren en bracht toen langzaam uit: “Jij....”

“Inderdaad”, glimlachte Donald, “ik ben blij dat je het eindelijk uitgevogeld hebt. Dan weet je vaak wel wat er nu volgt. De overdracht van een zeker voorwerp dat in jouw bezit is.”

Ungar staarde Donald enkele momenten aan, voor zijn blik omlaag ging, naar het koffertje in diens hand.

“De Mendax”, zei Ungar zacht.

“Raak geschoten”, smaalde Donald, “Jouw helft van de Mendax inderdaad!” Hij maakte wenkende bewegingen met de loop van zijn pistool. “Nou, wat dacht je ervan?”

Ungar zuchtte, zette de koffer op de grond en schoof die over de grond naar hem toe.

“Jij hebt zeker de tweede...”, zei Ungar vlak. Hij had het natuurlijk nog steeds over de Mendax. Zoals ze beiden wisten was dit een machine die geheime berichten van de Russische geheime dienst kon decoderen. Een week geleden was de machine die de Russen hadden toegestuurd aan hun Franse contactpersoon, onderschept. Toen was echter gebleken dat dit nog maar de helft van de machine was, want uit veiligheidsoverwegingen hadden de Russen besloten de andere helft via een andere route toe te sturen. Natuurlijk was er meteen jacht gemaakt op deze tweede helft en toen die ook was onderschept, ontstond een nietsontziende strijd tussen alle geheime diensten om de complete Mendax in bezit te krijgen. En strijd die dus nu was geculmineerd in het treffen van deze avond, in een uitgestorven uithoek van het Hyde Park in Londen, tussen twee gezworen tegenstanders. De één, Ungar, van de Franse geheime dienst, en de ander, Tetlock, van de Engelse.

“Maar natuurlijk, mijn beste Francis”, zei Donald tevreden, terwijl hij de koffer oppakte zonder een moment zijn blik van Ungar te houden.

“Ironisch toch, dat we elkaar op deze plek treffen”, zei Ungar, die met een nadenkende blik in de verte staarde.

“Wat bedoel je?”

“Dat wij, strijders voor het vrije, kapitalistische Westen, elkaar juist hier treffen. Wat een miserabel toneel. Een afgetrapt speelveldje in een verlaten park.”

Donald's liet een snelle blik over het terrein gaan, maar zag niets bijzonders. Waar wilde Ungar heen met zijn opmerking?

Ungar spreidde zijn armen, “Is je niet opgevallen dat die wipwap daar kapot is? En dat de bankjes vol gekladderd zijn? En dat er hondenpoep in die zandbak ligt?”

Donald moest Ungar gelijk geven dat het speelveldje er inderdaad niet erg fraai bij lag, maar hij begreep nog steeds niet wat Ungar wilde zeggen. Was dit geen poging van hem om hem op de een of andere wijze toch nog een loer te draaien?

“Waar wil je heen, Francis?”, vroeg hij behoedzaam.

“Nou, ik wil je alleen de vraag stellen: Is dit waar we ons voor inzetten, Donald? Een samenleving waarin onze openbare parken verloederen? Waarom doet iemand hier niet iets aan en wordt deze troep hier niet opgeruimd en schoongemaakt? Het legt volgens mij een fundamenteel probleem in onze Westerse samenleving bloot. Ik moest opeens denken aan de Eerste Wet van Walton: 'dat wat ieders zaak is, is niemands zaak'. Dat wat van iedereen is, is van niemand, dus. Ik vind het een maar al te ware gedachte. Wat denk jij?”

“Het maakt me allemaal heel weinig uit, Francis”, zei Donald geërgerd, “Eerlijk gezegd heb ik het idee dat je maar wat loopt te raaskallen! Wil je er soms op aan dat het in

Communistisch Rusland allemaal beter is, of zo? Ben je soms overgelopen naar de vijand?”

Ungar hief zijn handen en lachte: “Nee, natuurlijk niet, mijn beste Donald. Ik probeer alleen een goed gesprek met je te voeren, zo nu we hier zo samen zijn op deze aangename avond.”

Donald had het onprettige gevoel dat Ungar een spelletje met hem aan het spelen was dat hij niet snapte, of alleen maar probeerde tijd te rekken en hij beet zijn opponent boos toe: “Het is helemaal niet aangenaam en ik wil geen gesprek met je voeren!” Hij wees met zijn pistool richting een van de betonnen bankjes. “Ga daar zitten, Ungar, met je rug naar me toe. En blijf zo zitten tot ik weg ben. En als niet, dan riskeer je een kogel.”

“Wat onvriendelijk”, zei Ungar op een overdreven verwijtende toon. “Dat is toch helemaal niet nodig. Zo moeten we toch niet uit elkaar gaan!”

“Oh, jawel. Wij zijn klaar met elkaar!”, zei Donald, die zich begon op te winden over het ongepaste bijna pedante toontje van zijn opponent.

“Je zou me, op basis wat ik je gezegd heb, toch minimaal één vraag moeten stellen”, zei Ungar met een hautain lachje dat Donald helemaal niet aanstond.

“Nou?”, ging Ungar door.

“Wil jij je bek nu eindelijk eens houden?”, viel Donald uit, “Dáár heb je je vraag, ellendig stuk vreten. En nu zitten, voor ik je nu meteen een kogel in je pens jaag.”

Met een verontwaardigde blik draaide Ungar zich met een ruk om en ging met een plof op het bankje zitten.

Donald wendde zich van hem af en beende in een hoog tempo weg. Hij keek nog één keer om en zag hoe Ungar nog steeds keurig op het bankje zat. Zijn kaarsrechte houding had echter niets van de verslagen pose van de verliezer.

Een half uur later was hij terug in zijn geheime schuilplaats. Een donker souterrain niet ver van Hyde Park dat hij onder een valse naam had gehoord. Zijn ontsnapping was gelukkig zonder problemen gegaan. Hij was niet gevolgd en niemand van de sporadische voorbijgangers had ook maar enige interesse in hem getoond. Het had het dreigende gevoel van onheil dat hij had door het merkwaardige hautaine gedrag van Ungar weer enigszins getemperd.

Hij sloot vlug de deur, ging zitten op het oude bed en legde het koffertje op zijn schoot. Dit moest het dan zijn, het tweede deel van de Mendax! Hij voelde zich enigszins licht in zijn hoofd van opwinding toen hij de sloten met een klik opende. In de koffer bevond zich een dof glimmend apparaat en voor even voelde Donald de vreugde in zich opwellen. Dit zag er bijna precies zo uit als het apparaat in de andere helft van de Mendax, dat zich in een koffertje onder zijn bed bevond.

Maar toen viel zijn oog op een klein briefje, waarop stond; “speel dit af”. Er stond een pijl die wees naar een knop met hierop een driehoekig icoon en opeens herkende Donald het apparaat als een cassettespeler.

“Wat is dit?”, bracht hij ademloos uit, in het besef dat er iets vreselijks fout zat. Dit kon onmogelijk de tweede helft van de Mendax zijn! Was hij er dan toch ingeluisd? Zijn vinger bleef enkele momenten weifelend boven de play-knop hangen, voor hij die uiteindelijk indrukte.

“Mijn waarde amice”, hoorde hij meteen de pedante stem van Ungar, “Wat prettig dat je mij nog even wilt aanhoren! Bij onze eerdere ontmoeting vanavond in het park heb ik waarschijnlijk al meer tegen je gepraat dan je had gewild, dus daarom waardeer ik dit zeer...”

Donald kreunde geërgerd. Wat was dit? Nog even een laatste steek onder water van Ungar? Donald besepte opeens dat zijn opponent deze opname van te voren gemaakt moest hebben. Maar dan moest hij vooraf al hebben geweten van hun ontmoeting! Hij voelde een nare steek in zijn buik en voorvoelde het ergste.

“... Ik wil van de gelegenheid gebruik maken om nog iets duidelijk te maken. Ik vrees namelijk dat je de hint uit mijn eerdere boodschap niet goed hebt opgepikt, of ik moet je wel heel slecht kennen. Ik had het tegen je over de Eerste Wet van Walton, zoals je je vast

herinnert. En dat zei ik natuurlijk niet voor niets. Hoogstwaarschijnlijk heb ik je zelfs nog aangedragen dat je me een vraag moest stellen, maar ik vrees dat je de hint niet begrepen hebt.”

Waar wilde Ungar heen?

“Ik noemde uitdrukkelijk de eerste wet, zodat je zou moeten weten dat er ook nog een tweede wet van Walton is. En die tweede wet is eigenlijk veel belangrijker. Zal ik je nu dan maar alsnog uitspellen wat de Tweede Wet van Walton is? Nou, vooruit, ik zal niet vervelend zijn. Dit is allemaal al erg genoeg voor je. De wet luidt: “je kan niet verliezen dat wat je niet hebt”. Wat dacht je daar van, amice. Je zult het toch met me eens zijn dat als je dit geweten had, je had beseft dat ik de Mendax helemaal niet bij me had? Je zou dan toch ook begrepen hebben dat ik jouw plannetje al lang door had? Misschien zou ook wel beseft hebben dat ik onze rendez-vous toch liet doorgaan, om je aandacht af te leiden van iets anders. Namelijk van het koffertje waarvan je denkt dat dit nog steeds onder je bed ligt in je zogenaamd geheime schuilplaats.”

“Nee”, riep Donald uit, terwijl hij de koffer aan de kant gooide, voor het bed knielde en tastte naar waar de koffer moest liggen met zijn helft van de Mendax.

“... handlanger had tijd genoeg om die bij je weg te halen. Ha! Wat dacht je daarvan, Donald?”, ratelde Ungar nog steeds door, terwijl Donald's wanhopig tastende handen nog steeds niets aantroffen, “Toch wel een goeie grap hè? Je dacht dat je er twee had, maar nu heb je er geen!”

“Nee”, riep Donald nog een keer en hij zakte verslagen in elkaar. Hij drukte zijn handen in zijn ogen en luisterde machteloos naar de laatste woorden van zijn opponent. “Nou, tada, amice. Het was een genoegen met je zaken te hebben gedaan!”

“Nee”, riep hij nogmaals, en hij liet zich krachteloos op de grond zakken. In het besef dat hij gespeeld en verloren had...

Wordt vervolgd....